

Sygn. akt. IV Ka 226/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 czerwca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny Odwoławczy
w składzie:

Przewodniczący SSO Adam Sygit - sprawozdawca

Sędziowie SO Małgorzata Lessnau - Sieradzka

SR del. do SO Daria Kamińska - Grzelak

Protokolant sekr. sądowy Dominika Marcinkowska

przy udziale Andrzeja Chmieleckiego- Prokuratora Prokuratury Okręgowej
w Bydgoszczy

po rozpoznaniu w dniu 12 czerwca 2014 roku

sprawy **Ł. H.**

oskarżonego z art. 178a§4 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Bydgoszczy

z dnia 9 grudnia 2013 roku sygn. akt XVI K 2741/13

zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że orzeczoną karę pozbawienia wolności obniża do 4 (czterech) miesięcy; uchyla orzeczenie o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności (pkt 2) i orzeczonej karze grzywny (pkt 5); w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy; zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i jego wydatkami obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt IV Ka 226/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 9 grudnia 2013 roku, wydanym w sprawie o sygnaturze akt XVI K 2741/13, oskarżonego Ł. H. uznano za winnego tego, że w dniu 10 września 2013 roku w B. przy ul. (...)/ul. (...), w ruchu lądowym kierował samochodem osobowym m-ki T. o nr rej. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości, gdzie I badanie o godz. 22:25 wykazało 0,44 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu a II badanie o godz. 22:39 wykazało 0,47 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio prawomocnie skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 25.10.2010 roku sygn. akt XVI K 3363/10 za przestępstwo z art. 178 a § 1 k.k., tj. za winnego występku z art. 178 a § 4 k.k. i za to, na podstawie art. 178 a § 4 k.k., wymierzono mu karę dziesięciu miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 69 § 1 i 4 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary warunkowo zawieszono na okres czterech lat tytułem próby. Na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzeczono środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres trzech lat. Na podstawie art. 49 § 2 k.k. orzeczono środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w kwocie 400 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Na podstawie art. 71 § 1 k.k. wymierzono karę 20 stawek

dziennych grzywny, przyjmując jedną stawkę w wysokości 20 złotych. Ponadto orzeczono o kosztach postępowania, zasądzając je od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa.

Od powyższego orzeczenia apelację wniósł oskarżyciel publiczny, zaskarżając je w części dotyczącej orzeczenia o karze na niekorzyść oskarżonego, zarzucając rażąco jej niewspółmierność a wyrażającą się w warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności oraz wymiarach orzeczonego świadczenia pieniężnego i zakazu. Wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie kary sześciu miesięcy pozbawienia wolności, świadczenia pieniężnego w kwocie 800 złotych oraz zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów na okres sześciu lat. Na rozprawie odwoławczej wnioski apelacji zmodyfikowano wnosząc o zmianę wyroku jedynie poprzez wymierzenie kary sześciu miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacja była częściowo zasadna i doprowadziła do zmiany zaskarżonego wyroku na niekorzyść oskarżonego.

Ponieważ w przedmiotowej sprawie nie zakwestionowano ustaleń faktycznych a poczynionych przez Sąd Rejonowy w Bydgoszczy odnośnie przestępczego zachowania Ł. H., należy się ograniczyć jedynie do stwierdzenia, że po prawidłowym przeprowadzeniu postępowania dowodowego w sposób jednoznaczny ustalono, iż oskarżony dopuścił się popełnienia czynu, kwalifikowanego jako przestępstwo z art. 178 a § 4 k.k. Prawidłowość kwalifikacji wynika również z faktu, iż na chwilę orzekania przez sąd odwoławczy nie doszło do zatarcia skazania w sprawie XVI K 3363/10 z uwagi na niewykonanie orzeczonego środka karnego (art. 76 § 2 k.k.), tj. nieuregulowanie wymierzonego wówczas świadczenia pieniężnego.

Słusznie rzecznik oskarżenia publicznego ostatecznie zakwestionował prawidłowość rozstrzygnięcia o karze w zakresie zastosowania wobec oskarżonego w przedmiotowej sprawie instytucji oddziaływania probacyjnego, uznając takie rozstrzygnięcie za rażąco niewspółmierne. Sąd odwoławczy przychylił się do wyrażonego przez apelującego wniosku, iż błędnie sąd I instancji uznał, że warunki i właściwości osobiste oskarżonego oraz jego dotychczasowy sposób życia pozwalają na przypuszczenie, że pomimo nie wykonania kary pozbawienia wolności, sam fakt kolejnego skazania wpłynie na niego wychowawczo i w przyszłości będzie on przestrzegał porządku prawnego. Takie rozstrzygnięcie było ponadto nieadekwatne do stopnia społecznej szkodliwości popełnionego czynu i nie respektowało ustawowych dyrektywy wymiaru kary, modyfikowanych w przedmiotowej sprawie regulacją art. 69 § 4 k.k.

Oskarżony przedmiotowego przestępstwa dopuścił się będąc osobą już wcześniej karaną sędownie. Fakt ten, uwzględniając wcześniejsze popełnienie przestępstwa z art. 178 a § 1 k.k., wskazuje iż skorzystanie z warunkowego zawieszenia wykonania kary po raz kolejny było bezzasadne. W ocenie sądu odwoławczego brak jest – jak to słusznie postrzega skarżący - w stosunku do oskarżonego takich szczególnych okoliczności (wymóg wynikający z art. 69 § 4 k.k.), które przemawiałyby za orzeczeniem wobec niego po raz kolejny kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania i czyniły takie rozstrzygnięcie racjonalnym oraz realizującym ustawowo określone cele kary. Niezależnie od dodatkowego wymogu a wynikającego z w/wym. przepisu, ta instytucja oddziaływania probacyjnego nie może być zastosowana wtedy, gdy charakter sprawy, okoliczności towarzyszące popełnieniu przestępstwa, jego społeczna szkodliwość, ale także i cechy sprawcy czy wreszcie wzgląd na społeczne oddziaływanie kary, przeciwko temu przemawiają. Analiza wszystkich powyższych okoliczności prowadziła do wniosku, iż brak jest przesłanek a wymaganych regulacją ustawową aby z takiej formy złagodzenia odpowiedzialności karnej móc skorzystać wobec podsądnego w tej sprawie.

Okoliczności podniesione przez sąd I instancji nie mogą wyżej wskazanych przesłanek negocować i prowadzić do orzeczenia kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Byłby to przejaw pobłażliwości nieuzasadnionej okolicznościami sprawy oraz stanowił o nie uwzględnieniu - w sposób prawidłowy - dyrektyw wymiaru kary, czyniąc ją niewspółmiernie łagodną, w szczególności wobec negatywnych cech podmiotowych sprawcy. W ocenie Sądu Okręgowego w Bydgoszczy okoliczności przedmiotowej sprawy i okoliczności dotyczące osoby sprawcy wskazywały jednoznacznie, że wymierzenie kary bezwzględnej pozbawienia wolności będzie jedyną karą pozwalającą na osiągnięcie wszystkich jej celów, nie tylko w zakresie prewencji szczególnej, ale i ogólnej. Kara ma na celu

również kształtowanie społecznie pożądanego postawy podsądnego a zwłaszcza ma wdrażać go do poszanowania zasad współżycia społecznego oraz przestrzegania porządku prawnego i tym samym przeciwdziałać powrotowi do przestępstwa.

Jednocześnie przyjęto, że sam wymiar kary bezwzględnej pozbawienia wolności, również wnioskowany przez apelującego, winien zostać zmniejszony do czterech miesięcy. Podejmując tę decyzję uwzględniono okoliczności popełnionego przestępstwa, w tym czas popełnienia czynu oraz stopień stężenia alkoholu. Taka kara w wystarczający sposób odzwierciedla społeczną szkodliwość przedmiotowego czynu, uwzględniając zarówno zakres ustawowego zagrożenia, jak i okoliczności jego popełnienia i w stanowić będzie wystarczającą reakcją prawnokarną na naruszenie normy postępowania chronionej sankcją karną. W ocenie sądu odwoławczego kara bezwzględna pozbawienia wolności w takim wymiarze, spowoduje że podsądny może ostatecznie zrozumieć naganność swego dotychczasowego postępowania, trwale zmieni dotychczasowy tryb życia, przekona się o konieczności przestrzegania podstawowych zasad porządku prawnego a oddziaływanie resocjalizacyjne względem oskarżonego pozwala przypuszczać, że po zakończeniu odbywania kary będzie on tak kierował swoim życiem, aby w przyszłości nie naruszać już norm chronionych sankcją prawa karnego.

Dlatego zmieniono zaskarżony wyrok, obniżając wymiar orzeczonej kary pozbawienia wolności do czterech miesięcy, uchylając orzeczenie o warunkowym zawieszeniu jej wykonania i o karze grzywny, orzeczonej na podstawie art. 71 § 1 k.k. W pozostałej części utrzymano zaskarżony wyrok w mocy. Orzeczenie kary bezwzględnej, aktualna sytuacja materialna oskarżonego oraz jego ograniczone zdolności zarobkowe skutkowały zwolnieniem z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, którymi obciążono Skarb Państwa.